

5.

Avanzo camuflado entre as sabas
desexando conquistar o teu territorio,
a túa alma e a túa lingua
con branco teclado.

Discreto e máxico cranio é o teu,
cranio no que eu deposito
os cavilamentos con beiras celestes,
con pasado louco e paz repousada.

Avanzo ebrio de palabras
e leccións amatorias.

Aínda desexo gardar no meu peto
algún obxecto de valor, algo teu,
algo que despois desta noite
poida recoñecer
máis alá do abandono.